

De vloek van de zigeunerin

Roman

Gilbert Keyzer

1

Eindelijk was Philippe alleen. Hij wachtte tot het geronk van de auto wegstierf, trok het getraliede hek dicht en liet zich uitgeput op een plastic stoeltje zakken. Wat heerlijk dat hij uiteindelijk niet mee hoefde naar de supermercado!

‘Welke wijnen dan, daddy?’ had Femke hem gevraagd, op moedeloze toon. Waarschijnlijk had de reis ook haar vermoeid, ondanks de luxueuze sedan, uitgerust met klimaatcontrole. Met een machteloos gebaar had hij zich van zijn beide dochters en schoonzoons afgedraaid. Indien zij verwachtten dat hij deze vakantie als sommelier zou optreden, dan toch hooguit in restaurants. En dan nog: zij dronken toch zelf ook? Rudy presenteerde vaak wijnen die hij nog beter vond dan de flessen uit zijn eigen rekken. Femke was blijkbaar nog niet van het idee af dat gezamenlijke vakantie inhield dat je alles gezamenlijk diende te ondernemen.

Eind van de middag, maar de zon stond nog bijna loodrecht in een donkerblauwe hemel boven de villa. Gezeten onder de schaduw van een brede, lage dadelpalmboom, waarvan vorm en het patroon op de stam hem aan een reusachtige ananas deden denken, klapte Philippe de ronde, donkere glaasjes van zijn dubbele bril omhoog en nam de omgeving in zich op. Ongelofelijk dat dit alles er ook qua perspectief exact zo uit zag als op de foto’s in de brochure! Het lichtgeel geschilderde, symmetrisch gebouwde landhuis, Casa Sueno genaamd, met souterrain en beide verdiepingen daarboven, leek zelfs in werkelijkheid nog groter. Een dubbele, aan de gevel evenwijdige trap leidde naar een overdekt terras. Hoekstenen en balustrade waren witgeschilderd. Een drietal palmen, met stammen van wel anderhalve meter dik, leken het pand te beschermen tegen de genadeloze zon. Het zwembadwater weerkaatste het licht in vlekken die over de blauwe bodem dansten. Tegenover de villa lag het barbecuehuisje. Uit een luik in de grond naast het zwembad meende hij een putjeslucht te ruiken. Aan zijn rechterhand, naast de poort, lag de sinaasappelboomgaard. De auto van Pelle en Feline stond onder een tussen de boomgaard en de villa gelegen carport af te koelen.

Over wijnen gesproken. Hoezeer verlangde hij naar een glas gekoelde Verdejo! Philippe besloot de keuken te inspecteren. Hij klom de trap op en ging de villa binnen. Daar stond al hun bagage in de keuken opgestapeld.

Men had besloten het verdelen der kamers uit te stellen totdat de boodschappen in huis waren gehaald. De ijskast was leeg. Hij nam enkele slokken water uit de kraan boven de gootsteen. Zijn hoofd schuin houdend, ontdekte hij naast het keukenblok een vouwrekje dat zowaar twee wijnflessen bevatte. Nader onderzoek der etiketten leverde hem geen bruikbare informatie op. Evengoed kon het bocht zijn. Twee flessen rood. Op goed geluk ontkurkte hij er een, met behulp van een in de la gevonden kurkentrekker en rook. Niets bijzonders. Hij schonk een glas in en proefde.

Lauw, oppervlakkig en te warm. Uit de tweede fles kwam een verschaalde vloeistof waarmee hij nog niet eens een salade zou durven aanmaken. Glas en flessen goot hij leeg in de gootsteen.

De reis was hem een verschrikking geweest. Het begin bij Femke en Rudy in de auto, vervolgens, vlak over de grens tussen Luxemburg en Frankrijk, verder reizen in de auto bij Pelle en Feline. Zij reden in een verouderd model zonder airconditioning of klimaatcontrole. Ter verkoeling wilden zijn jongste dochter en echtgenoot de achterste raampjes openhouden, zodat hij uren op de tocht had gezeten. Het saaie, licht golvende landschap van Elzas-Lotharingen leek de hele aardbodem te bedekken, zo langzaam trok het voorbij. Naarmate de reis vorderde, werd er vaker gestopt. Blijkbaar ging men ervan uit dat hij dan ook iedere keer van auto wisselde, alsof ze hem zat werden, naarmate de dag verstreek. Terwijl hij toch weinig anders had gedaan dan uit het raam staren of wegdommelen, zonder zich ergens mee te bemoeien.

Het huishoudboekje dat zij op afspraak zouden invoeren gedurende de komende vier weken, was door Femke al tijdens de reis in de praktijk gebracht.

Philippe wilde de lunch trakteren, hetgeen door haar krachtig werd afgewezen. Hij betaalde al genoeg, zo vond het gezelschap.

Het vervolg bestond uit een gecompliceerde misrekenarij, gevolgd door een zodanig felle discussie, dat volgens Philippe met recht over de eerste vakantieruzie kon worden gesproken. Uiteindelijk had hij Femkes notitieboekje naar zich toegetrokken en voorgesteld dat hij als kasbeheerder zou optreden, hetgeen door zijn dochters en schoonzoons na enige aarzeling werd geaccepteerd.

Rudy was accountant en bood gekscherend aan de controle op de boekhouding uit te willen voeren.

Kilometerslange files voor nog niet eens zichtbare tolpoortjes zorgden voor urenlang oponthoud. Zij hadden rekening gehouden met vertraging, waardoor zij al kort na middernacht uit Nederland waren vertrokken, maar opstoppingen van deze grootte hadden zij niet verwacht. Terwijl het niet eens een zwarte of grijze zaterdag betrof! Met op barsten staande blazen stonden zij uiteindelijk voor de toiletten van een wegrestaurant in de rij. Even voorbij Lyon bleek bovendien vanwege een aanrijding een weghelft afgesloten.

Zij overnachtten in een hotel vlakbij Perpignan, blij te hebben gereserveerd. Tot hun geluk was de keuken nog open. Philippe merkte dat zijn enkels tot vrijwel tweemaal de normale omvang waren gezwollen. Zijn rug stond krom, zijn knieën leken van zand.

En straks dat pokkeneind weer terug. Philippe overwoog ernstig om na afloop van de vakantie het vliegtuig te nemen. Hij sleurde zijn koffer naar zijn kamer en schoof alvast een hoofdkussen onder het voeteneinde van de matras.

De maaltijd in het hotel-restaurant kon hooguit matig worden genoemd.

Het betrof verouderde gaarkeukenkost. De wijn smaakte uitgesproken hard. Iedereen was vermoeid, hing lusteloos achterover in de stoelen. En hij had nog wel zo zijn best gedaan zijn familie ervan te overtuigen het vliegtuig te nemen en twee auto's te huren! Maar Rudy wilde zijn nieuwe leaseauto uitproberen.

De volgende dag werd het al snel zo heet, dat zelfs de klimaatcontrole bij Femke en Rudy in de auto er niet helemaal tegenop kon. De vage horizon trilde. Het grijsblauwe massief der Pyreneeën leek hierboven te zweven. De buitentemperatuur steeg tot ruim zesendertig graden. Verschillende keren strandden zij in files van uiteenlopende lengte en tijdsduur, veroorzaakt door tolpoortjes en verkeersongelukken.

Aan het eind van de ochtend passeerden zij stapvoets een volkomen verwoeste caravan en auto. De voeten van een drietal lichamen staken onder dekens uit. Het tafereel werd omgeven door een zee aan zwaailichten van verschillende kleur, ambulances, politieauto's, in lichtgevend geel gekleed ambulancepersoneel.

Philippe lag dwars op de achterbanken, om zijn enkels te sparen. Op advies van Pelle, sportinstructeur en zelfverklaard diëtist, dronken zij liters water uit plastic flessen.

Zo intens was de hitte, dat zij bijna alle drinkwater als zweet verdampten, zodat sanitaire pauzes vrijwel niet voorkwamen. Langs de snelweg verschenen de eerste palmbomen. Het landschap werd dor, stoffig en grijsgeel. Enorme rijen rijk bloeiende oleanders scheidden de rijbanen van de snelweg. Een matige snelheid aanhoudend in langzaam rijdend verkeer, werden zij rechts ingehaald door een gigantische vrachtwagen met aanhanger. De chauffeur stuurde onbekommerd het gevaarte de vluchtstrook op. De talrijke wielen joegen stof en stukken rubber van autobanden de lucht in.

Nadat zij Valencia waren gepasseerd, verminderde het aantal auto's. Voor het eerst die dag reden zij snelheden tot boven de honderd kilometer per uur. Aan het eind van de dag bereikten zij het stadje waar de door hen gehuurde villa lag. Meer dan een uur zochten zij naar het agentschap waar zij de sleutels af konden halen. Collectief werd besloten om na aankomst het zwembad in te duiken, maar nadat zij het terrein opgereden waren, bleek de behoefte aan mondivorraad toch groter.

Philippe plaatste een tweede stoeltje tegenover zich en legde daar zijn voeten op. Zijn enkels voelden al snel lichter aan. Hij keek uit over een heuvelachtig, met struikgewas begroeid landschap, met villa's op ruime kavels.

Een zwart, gevleugeld insect beroerde het wateroppervlak van het zwembad en veroorzaakte delicate rimpelingen, die kringsgewijs verdwenen. Philippe stond op en redde het spartelende dier, dat uit zijn hand opvloog en zoemend verdween. Hij maakte een wandelingetje om het zwembad en het vakantiehuis heen.

Zijn kleren leken stijf te staan van opgedroogd zweet. Waar bleven de kinderen? De mercado lag niet ver bij de villa vandaan. Philippe liep de boomgaard in.

Tientallen sinaasappelbomen hielden enkele oude olijfbomen gezelschap. Eén olijf was dermate fors uitgegroeid, dat aan een overhangende tak een schommel was bevestigd. Forse sinaasappels, af en toe grapefruits, kleine witte bloemen. Sommige vruchten lagen verdroogd tussen de stammen. Het rook er heerlijk. De grond was droog en gebarsten.

Philippe schrok. Een lange, grijsgroene slang met een drakenkop kruiste zijn pad, hield even in, bracht zijn kop omhoog en bekeek hem met zwarte kraaloojjes, om daarna onnavolgbaar snel in het spaarzame gras tussen de bomen te verdwijnen, waarbij de schubben als een glinsterende rij uit het zicht verdwenen.

Net toen hij zich bewust werd van de enorme stilte om zich heen, begon een krekel te tsjirpen. Enkele lange uithalen, daarna een sneller ritme. De ene na de andere krekel viel in, zodat Philippe werd omgeven door een krassend orkest. De geluidsterkte van het gerasp verbaasde hem zeer.

De zon verdween achter de toppen der dadelpalmen. Een zachte wind stak op. Philippe stond langere tijd te genieten van de koelte die langs zijn gezicht streek.

Het vermoeide gevoel in zijn enkels nam al snel de overhand.

Een auto claxonneerde driemaal kort achter elkaar.

Philippe hoorde hoe het hek werd opengeschoven.

Rudy reed het terrein op. Grind knerpte onder de banden.

Philippe hoorde portiers dichtslaan. Met enige teleurstelling vanwege de verstoorde stilte begaf hij zich naar het gezelschap en hielp dozen en tassen vol levens- en schoonmaakmiddelen de keuken binnen dragen.

Zijn dochters namen het indelen van koelkast en keukenkastjes voor hun rekening. Het verbaasde Philippe hoeveel zij hadden ingekocht. En de wijn? O ja, in een aparte kartonnen doos. Rioja, Franse en Italiaanse rode en witte. Philippe schoof een fles wit het vriesvak in. De rest van de flessen werden in het vouwrekje naast de ijskast opgeborgen.

Samen met Rudy richtte hij een hangkastje in de zitkamer in als drankenkabinet. Whisky, port, rum, wodka en bijbehorende glazen. Pelle wist te melden dat zij een ontzettend leuk tapasrestaurantje hadden ontdekt, gelegen aan de weg naar de supermercado.

‘Nou, dan trakteer ik!’ stelde Philippe voor. Men ging akkoord.

Femke en Feline knapten zich op in een van de badkamers, terwijl de heren ongeduldig ijsberend tussen de auto’s door liepen. Dorstig en hongerig reden zij naar het restaurant. Zij kregen een tafel aan de achterzijde van het pand, op een door wijnranken omgeven terras, met uitzicht op een binnenplaatsje vol verrijdbare vuilcontainers.

‘Wij hadden gedacht dat jij wel in het souterrain kon, daddy’, begon Femke.

‘Een goed idee’, vond Philippe. ‘Dan ben ik meteen uit het zicht. Krijg ik een halsband om en word ik tweemaal daags gelucht?’

Femke uitgezonderd, werd er hartelijk om gelachen.

Philippe voelde zijn uitputting wegglijden in een heerlijke loomheid. Hij bestelde een tweede glas Verdejo en liet de conversatie zoveel mogelijk aan zijn dochters en schoonzoons over.

De ene reeks schaalpjes na de andere werd op tafel gezet: champignons in knoflookolie, gamba's, olijven, hapjes in bladerdeeg, dadels met spek en geitenkaas.

Het was Philippe gelukt zijn voeten op het lege stoeltje tegenover hem te manoeuvreren. Nooit eerder had hij dikke enkels gehad. Hartproblemen misschien? Hij voelde zich over het algemeen vitaal. Voordat hij als notaris met pensioen ging, had hij enkele medisch specialisten in zijn klantenkring gehad. Toch maar eens een bezoekje brengen aan een van hen. Na de koffie betaalde hij de rekening, gaf er een forse fooi bij. Een aangeschoten Rudy reed terug. Het schemerde.

Een pick-up truck stond onder de carport bij de villa geparkeerd.

Een korte, enigszins corpulente Spanjaard stelde zich voor als Montero. Hij droeg een wit overhemd met enorme vlekken onder de oksels. Druk gebarend en onophoudelijk uitleg in een mengsel van steenkolenengels en Spaans gevend gaf hij het gezelschap een overbodige rondleiding door het pand en schakelde met een druk op een knop in de muur van het terras de zwembadverlichting in. Montero verklaarde in gebrekkig Engels dat er vrijuit gebruik van de sinaasappelboomgaard kon worden gemaakt. ‘No problemo.’

Hij ruimde de spullen waarmee hij het zwembad had verschoond op in een schuurtje aan de zijkant van de villa, groette en reed met hoge toeren het terrein af, een smerige dieselwalm achterlatend.

Rudy trok het hek achter hem dicht en sloot het af.

Zeven slaapkamers, vier badkamers.

Philippe daalde met zijn koffer op wieltjes af via een trap binnendoor naar het souterrain. Zijn kamer bleek ruim en koel. Hij kon nog net door de hooggeplaatste raampjes over het zwembad heen kijken. De plafondventilator werkte. Wiebelend de snelheid der wieken opvoerend, begon het apparaat de lucht om hem heen te beroeren. De badkamer bevatte zelfs een ligbad.

Philippe richtte zich in. Uit de opengeklapte koffer, die hij op zijn bed had neergelegd, haalde hij tenslotte een portret van Frederique tevoorschijn en nam plaats op de rand van het bed. Zijn overleden vrouw keek, zittend in een tuinstoel, vrolijk lachend de camera in. Zoals meestal hield zij de ogen half geloken, zonder hierbij een slaperige indruk te maken. Zij kon zo ongebreideld genieten van haar leven, zonder

terughoudendheid. Haar regelmatig gevormde gebit, de donkerblonde, weerbarstige lok die over het hoge voorhoofd hing. De blanke huid met de talloze sproetjes. Geen enkele foto liet dit alles zo duidelijk zien als deze. Philippe schatte dat zij niet ouder dan veertig kon zijn geweest. De foto had hij in hun achtertuin genomen.

Kon hij het aan, het lijstje op zijn nachtkastje te plaatsen? Haar blijdschap zou hem door de hele kamer blijven volgen. In zijn slaapkamer thuis was geen enkele afbeelding van haar te zien. Zuchtend borg hij het portret uiteindelijk in zijn koffer op.

Op weg naar boven, realiseerde hij zich dat juist het in het zicht plaatsen van haar foto zou verhinderen hetgeen hem de afgelopen maanden al diverse keren was overkomen: midden in de nacht wakker schrikken en naast zich de lege plek op de matras betasten, het bed verlaten en haar tevergeefs zoeken, door het hele huis heen, haar naam roepend. Stel je voor dat deze nachtmerrie zich hier zou herhalen en de kinderen hem zouden horen! Was het zelfs niet de reden dat hij überhaupt het portret had meegenomen? Een andere foto van Frederique had hij niet bij zich. Hij besloot er nog even over na te denken. Op het terras aangekomen, hoorde hij Rudy en Pelle discussiëren over Montero: betrof het hier de eigenaar of de beheerder?

Femke en Feline trokken baantjes in het zwembad. De onder water stralende verlichting gaf het tafereel iets sprookjesachtig. De krekels zwegen. Rudy zat aan de whisky, Pelle dronk mineraalwater. Philippe liep de keuken in en schonk witte wijn in een glas. Bij terugkomst op het terras kwam hij oog in oog te staan met zijn druipende dochters. Hun badpakken glommen als zeehondenvel. Plagerig schudden zij hun natte haren zijn richting uit, waarna zij naar hun slaapkamers verdwenen.

Philippe legde zijn voeten op de balustrade en bekeek het landschap, dat baadde in het maanlicht. Vanuit nabijgelegen tuinen sloegen honden aan. Ik moet de boekhouding nog bijwerken, dacht Philippe. Morgenochtend maar.

Femke en Feline verschenen, gekleed in zomerjurkjes. Het gezelschap ontwikkelde vage plannen voor de komende dag. Ritten naar de Sierra Nevada en het Alhambra werden besproken. Philippe zag er enorm tegenop om morgen al hele dagdelen in een auto door te brengen en stelde voor om een stranddag te houden. Zijn voorstel kreeg algemene bijval. Hij begon zowaar het idee te krijgen het verloop van deze vakantie te kunnen beïnvloeden. Gezamenlijk zochten zij geschikte stranden uit.

De krekels hervatten hun concert. Pijlsnelle gedaantes fladderden hoekig langs de gevel van de villa.

‘Vleermuizen, wist Femke.

2

Philippe werd gewekt door geklepper. Hij opende zijn ogen en zag lichtende vlekken over het plafond heen en weer schieten. Vervolgens stak hij zijn benen onder het laken uit en tilde zijn voeten omhoog: keurig slanke enkels. Uit het zwembad klonk behalve klepperende luikjes ook het regelmatige gebruik van zwemmers. Hij kwam zijn bed uit en keek naar buiten. Pelle en Feline zwommen gezamenlijk. Hij crawlde, zij trachtte hem met schoolslag bij te houden. De golfslag die zij veroorzaakten sloeg tegen de kleppen aan de zijkant van het zwembad, die het water naar het filter doorlieten.

Zijn hoofd voelde zwaar aan. Hoeveel had hij alles bij elkaar gedronken? Twee glazen in het restaurant, een op het terras. De door Rudy aangeboden whisky had hij afgeslagen. Goed zo, prees hij zichzelf. Hij schoof zijn voeten in slippers, trok short en shirt aan en klom naar het terras. In de keuken vond hij een plastic schaal.

Rudy en Femke waren nergens te zien. Hij daalde de trap af naar de tuin en zwaaide naar de zwemmers.

Zij zagen hem niet.

Nevel hing boven de heuvels. In de verte sloeg een kerkklokje met een ijle, dunne klank. Geen blad bewoog in de boomgaard.

Philippe trok sinaasappels en een grapefruit van de bomen. Met een volle schaal verscheen hij na enkele minuten in de keuken.

Rudy zat geuwend op het terras. Femke organiseerde het ontbijt en nam zijn oogst met enthousiasme in ontvangst. Pelle verscheen in short en hardloopschoenen. Handen en onderarmen uitgezonderd, had zijn bovenlichaam de kleur van melk. Het leek alsof hij lange, lichtbruine handschoenen droeg.

‘Overdrijf je het nou niet een beetje?’ vroeg Philippe.

‘Het zou voor jou helemaal niet verkeerd zijn om eens wat meer te bewegen.’

Pelle groette en was verdwenen. Even later zagen zij hem heuvelopwaarts zwoegend de nevel in rennen.

Feline hielp Femke met de voorbereidingen voor het ontbijt. Achter een volle tafel dronken zij koffie. Een half uur later klom een zwetende en hijgende Pelle de trap op. Femke presenteerde hoge glazen sinaasappelsap, waarbij zij zich prijzend uitliet over de hoeveelheid vocht per vrucht.

Philippe nam als eerste een slok. Hij proefde een flinke hoeveelheid wodka. Pelle dronk ook, maar spuwde het vrijwel meteen weer uit.

‘Hoe haal je het in je hoofd om ’s morgens al borrels te schenken?’ vroeg Feline woedend.

‘Doen we altijd in het weekend en op vakantie’, verklaarde Rudy. Hij had zijn glas al leeg. Philippe keerde het zijne om over de rand van de balustrade. Zwijgend dronken

zij opnieuw koffie, smeerden crackers, pelden eitjes. Femke en Feline verdwenen met de vuile vaat de keuken in.

Rudy had de boodschappen betaald met zijn creditcard. Dit compliceerde de berekeningen aanzienlijk. Welke koers zou hij voor de peseta dienen te hanteren? Philippe telde de gezamenlijke stortingen in de kas bij elkaar op en stak de bankbiljetten in een speciaal hiervoor door Femke meegebrachte portefeuille. De rekening van het restaurant telde hij uiteraard niet mee. En tolgeld en benzine? Hij kwam er niet uit en vroeg zich af of hij, zo kort na zijn vervroegd en vrijwillig pensioen, zijn verstand begon te verliezen.

Uiteindelijk trok Rudy hoofdschuddend blocnote, portefeuille en rekenmachientje uit zijn handen en begon vlot en geroutineerd te rekenen. Pelle lachte smadelijk.

Philippe kwam overeind en kondigde aan een wandeling te gaan maken.

Niemand bood gezelschap aan.

Hij daalde de trap af en sloeg linksaf, voor het zwembad langs, vond een opening in het hekwerk. Een stenig pad leidde heuvelopwaarts. Langzaam begon hij te klimmen. De nevels waren verdwenen. Vlak boven een horizon van donker gesteente straalde een reeds felle zon. Philippe voelde de hitte op zijn nagenoeg kale schedel en besloot terug te keren voor zijn panamahoed. Bij de trap aangekomen, hield hij in om een geweldige woordenwisseling aan te horen.

Zijn dochters schreeuwden tegen elkaar. Femke verweet Feline voortdurend zo moeilijk te doen. Haar zus schold haar als antwoord uit voor autoritair drankorgel en kreeg vervolgens te horen dat zij, na het met succes afronden van haar studie kunstgeschiedenis, niets meer uitvoerde. Waarop Feline riep dat Femke dan wel stewardess was, maar dat dit niets meer voorstelde dan een serveerster in de lucht. Rudy en Pelle trachtten met brommende stemmen tevergeefs vrede te stichten. Een deur werd met een daverende klap dichtgeslagen. Gemompel volgde. Philippe stond als versteend. Zijn dochters vochten al van jongs af aan felle ruzies uit, om het vrijwel onmiddellijk daarna weer bij te leggen.

Hij kon daar minder goed tegen dan vroeger. Kwam dat door de aanwezigheid van zijn schoonzoons? Vijf jaar scheelden zijn dochters. Femke, de oudste, probeerde nog steeds tevergeefs de baas te spelen. Feline verzette zich daar voortdurend tegen met een felheid die hem nog altijd ontzag inboezemde. Van wie hadden zij toch dit woeste gedrag? Frederique was zelden in woede uitgebarsten. Hijzelf was ook al geen driftbol. Ik had nooit op hun uitnodiging in moeten gaan, concludeerde Philippe. Vol verlangen dacht hij aan zijn woning, zijn vijver met fraaie, felgekleurde Koi in glashelder water. Dat alles had hij achtergelaten onder de twijfelachtige zorg van Casper, zoon van één zijner ex-cliënten, die de komende vier weken in zijn huis zou wonen. Je weet dat het bonje wordt en toch ga je mee. Je slaat hun uitnodiging niet af omdat je niet

ondankbaar wil lijken. En je zal zien dat ze alle vier na afloop zullen verklaren dat het zo gezellig was geweest.

De vijver in zijn achtertuin was na het overlijden van Frederique meer en meer het middelpunt van zijn bestaan geworden. Hij walgde van zijn praktijk, van zijn carrière waarin hij al decennialang de dubbelrol van ambtenaar en ondernemer vervulde. De praktijk bracht meer op aan goodwill en verkochte kantoorruimte dan hij had verwacht. De broederschap waarmee hij bedrijf had gehouden, bracht een bod uit dat hij binnen vierentwintig uur had geaccepteerd.

'Je valt in een gat, daddy', waarschuwden zijn dochters. Dat gat bestond in zijn perceptie uit het bassin met het onwaarschijnlijk heldere, bijna blauwe water met bontgekleurde karpers. Hij zou er zeker niet invallen, alleen maar aan de rand ervan willen zitten, uren, dagenlang... De rood-witte Kohakus, rood-zwart-witte Taisho Sankes, grijsbruine Ochiba Shigures, en de Yamabuki, zijn lievelingsvis, die hij Goudstaafje noemde. Zijn vissen zwommen in een kring, telkens nadat hij zich aan hen vertoonde. Vele malen was hij 's avonds, hangend in zijn tuinstoel en in trance door het klaterende watervalletje, in slaap gevallen aan de rand van de vijver. Om na het ontwaken zijn stijf geworden lichaam uit de stoel te wringen om naar haar op zoek te gaan. Zijn stem galmde door het lege huis, over het vijverwater heen. De burens hadden er op voorzichtige en diplomatieke wijze een en ander over opgemerkt. Hij was te allen tijde van harte welkom. Nooit had hij hen sindsdien bezocht.

Wie zaten er nu nog op het terras? De mannen waarschijnlijk. Philippe ging op de onderste trede zitten en wachtte af. En inderdaad hoorde hij enkele minuten later de dicht geramde deur weer opengaan. Zijn dochters in fluisterend gesprek. Hij hoorde stoelen verschuiven. Het geluid van zoenen, telkens drie achterelkaar.

'Zand erover.' Dat was Rudy.

'Waar blijft paps trouwens?' Dat was Feline. Haar vraag bleek de aanleiding tot een gedachtewisseling over Philippe, die al snel overging in een discussie wat met hem aan te vangen indien men er als stel apart op uit wilde.

Hoed of geen hoed, dit was voor Philippe het moment om zich te verwijderen. Hij sloop bij de villa vandaan. Om geknorp van grind te vermijden, bewoog hij zich door het struweel vlak bij de omheining en bereikte ongezien en ongehoord opnieuw het stenige pad. Van een bananenstruik trok hij een blad en vouwde er een hoofdbedekking van. Het pad liep zo steil omhoog, dat hij al na enkele minuten hijgend en transpirerend rust zocht op een rots onder een Palo Verde boom. Insecten zoemden om hem heen. Een parkietachtige, bontgekleurde vogel zweefde fladderend over het dal, waar hij op uitkeek. Rechts van hem zag hij de villa, het zwembad, het barbecuehuisje, de boomgaard. Door die aanblik verdween de heimwee die hij gevoeld

had en hij dacht: als dit huis te koop zou staan, bracht ik een bod uit. Dat was een droom geweest van Frederique. Een huis in het buitenland, niet noodzakelijkerwijs in Spanje, wel in een warm klimaat. Zij hadden zelfs folders laten komen, ze doorgebladerd en zij was op zijn schoot komen zitten, had hem omhelsd, haar lichtbruine ogen vlak bij de zijne gebracht.

Met het bananenhoedje trachtte hij zich koelte toe te wuiven.

Niets bewoog bij het huis. Philippe kon niet zien of zij er met één of beide auto's op uit waren gegaan, want Pelle had na Montero's vertrek gisteravond de zijne onder de carport gereden.

Ach, Frederique. Hoe egoïstisch van je om te overlijden! Je hebt me achtergelaten.

Hij probeerde te lachen, produceerde slechts een grimas. Na een diepe zucht kwam hij overeind, wierp de omgevouwen bananenbladeren van zich af en vervolgde zijn wandeling. Het pad begon heuvelafwaarts te lopen, om hem na een paar honderd meter langs een rijtje villa's te voeren. Onzichtbare honden sloegen aan bij iedere woning die hij passeerde. Hij bereikte een kruispunt met een taverne. Op het overdekte terras gezeten bestelde hij koffie. Hij keek uit over een strook dicht op elkaar staande, wit en lichtgeel geschilderde huizen en elektriciteitsmasten. Op de draden tussen de houten palen zaten honderden zwaluwen, waarvan sommige af en toe opvlogen om van plaats te wisselen. Daarachter het strand en de zee. Bijna alle ligstoelen waren onbezet. Nadat hij het kopje had leeggedronken wandelde hij verder tot hij bij het strand aankwam. Bij een winkeltje kocht hij een petje, zette het op zijn gloeiende schedel en begon richting de branding te kuieren.

Zeewater overviel hem, het stroomde tot enkelhoogte om hem heen en leek hem mee te willen trekken. Hij stapte achteruit en begaf zich naar een kleine boulevard. Op een terras, naast een nog dichtgeklapte parasol, nam hij plaats op een houten stoeltje. Zijn linnen schoenen dropen. Aan de randen zaten korsten nat zand. Dat is waar je verdriet om gaat natuurlijk! Dat je achterblijft! Als ik haar in de dood volgen zou, weet ik niet zeker dat ik haar zou weerzien. En dan nog, zonder fysiek lichaam had je weinig meer met elkaar dan als klagende geesten herinneringen en gedachten uit te wisselen. Ondanks de hitte rilde Philippe.

Frederique was cardiologe geweest, geliefd bij patiënten en ziekenhuispersoneel. Zij voerde een overvolle praktijk, waar zij soms wel zestig uur per week aan kwijt was. Op een meiavond vorig jaar was zij door schoonmaakpersoneel in haar kantoortje in het ziekenhuis gevonden, schuin over het toetsenbord van haar computer. Massale hersenbloeding. Vierenvijftig jaar oud was zij geworden.

Slechts een af en toe opkomende hoofdpijn in de afgelopen jaren had als waarschuwing dienst kunnen doen, maar was door haar consequent opgevat als migraine.

Vanaf het moment dat Philippe die avond de telefoon opnam, had hij alles beleefd in een soort verdoving die hem bij zichzelf en anderen leek weg te houden. Alsof hij nooit helemaal uit een nachtmerrie wakker kon worden.

‘De klap komt nog wel’, hadden zijn dochters, vrienden en confrères hem verzekerd. Wanneer? Philippe was meer van zijn nachtelijke zoektochten naar haar geschrokken dan van het bericht van haar overlijden. Soms overviel hem een paniekaanval, omdat hij haar nooit meer zou zien en horen. Hij bewonderde Femke en Feline, die zich, evenals zijn schoonzoons, zonder verweer door hun radeloosheid hadden laten overweldigen. Iedereen om haar heen had van haar gehouden.

Haar uitvaart bracht een menigte op de been, waarmee men een congrescentrum zou kunnen vullen. Familie, collegae, patiënten. Philippe had jaloezie gevoeld bij het aanschouwen van deze massale belangstelling. Hij begreep veel minder tijd met haar te hebben doorgebracht dan hij had gewild. Die tijd was gestolen door de menigte, die langs haar kist was getrokken.

Na de inleidende toespraak van de opperkraai waren Femke en Feline hand in hand naar het spreekgestoelte naast de gesloten kist gewandeld. Femke begon haar toespraak, direct aan haar moeder gericht, totdat zij snikkend het woord aan Feline gaf. En daarna was Philippe aan de beurt. Op rustige toon, alsof hij een akte voorlas en zonder oogcontact te maken, sprak hij enkele zinnen uit, zinnen zonder veel betekenis. Woorden, die ook bij een andere crematie zouden passen. Woorden, uitgesproken alsof hij zichzelf niet meer was, alsof hij in het lichaam van een ander opgesloten zat.

Vele sprekers volgden. Niets van hetgeen zij zeiden had hij onthouden.

Urenlang had hij na afloop de condoleances in ontvangst genomen. Het ritme van zijn antwoorden paste op zeker moment niet meer bij het aantal personen dat hem de hand schudde of omhelsde.

Uit de taverne aan de overkant van de weg kwam een vrouw tevoorschijn die zoveel weg had van Frederique dat hij heel even dacht haar uit het dodenrijk terug te zien komen. De gestalte, het donkerblonde kapsel... Hij kon haar niet goed zien, want zij benaderde hem met de zon in haar rug. Nadat zij tegenover hem ging staan, zag hij haar lichtbruine ogen, de sproetjes... Paniek kwam opzetten. Haar stem stelde hem echter gerust. Zij maakte hem in een Nederlands met Engels accent duidelijk dat de taverne nog gesloten was. Philippe verontschuldigde zich en reserveerde vijf ligbedden en evenzovele strandparasols, die in het midden van plastic tafeltjes waren geplaatst.